

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 104/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 244/2005 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 142/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2011 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B.(ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 244/2005 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 142/2009.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„I.A. Žaloba 19C/244/2005 bola podaná dňa 05. 12. 2005 na Najvyššom súde SR, keď bola postúpená na Okresný súd Bratislava I. Odtiaľ na Okresný súd v Prešove zbytočne, aby bol vrátený Okresnému súdu Bratislava I.

I.B. Sťažnosť na prietahy z dňa Spr. 2017/06 06. 10. 2006 bola dôvodná.

Sťažnosť na prietahy z dňa 04. 06. 2007, odpoveď Spr. 2227/2007 bola čiastočne dôvodná.

Sťažnosť na prietahy z dňa 16. 08. 2007, odpoveď Spr. 2249/07 sťažnosť dôvodná.

Sťažnosť predsedovi Krajského súdu na nečinnosť predsedu Okresného súdu z dňa 04. 05. 2010, odpoveď Spr. 2108/10 – sťažnosť je dôvodná. Ale k odstráneniu prietahov nedošlo.

I.C. Dňa 23. 10. 2008 bolo jediné prerokovanie veci iba za prítomnosti sťažovateľa, sudkyňa konanie vyložene zmarila.

I.D. Sťažovateľ odmieta čakať na rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorý doteraz vždy dovolacie konanie zastavil alebo odmietol a marením dovolania sudkyňou nie je ničím iným – iba pokračujúcimi a zbytočnými prietahmi v konaní a poskytovaním skrivodlivosti, hrubého bezprávia.“

Sťažovateľ v sťažnosti tiež namietal, že jeho základné práva zaručené v čl. 12 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 14 ústavy, ako aj práva podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru boli porušené postupom všeobecných súdov konajúcich v jeho veci, ktoré zmarili dokazovanie, pokiaľ nevykonali „znalecké grafologické“ dokazovanie a výsluch navrhovaných svedkov.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„II.A. Okresný súd Bratislava I a Krajský súd Bratislava v konaní 19C/244/2005 a 14Co/142/2009-186 porušili základné právo D. B. garantované čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 48 ods. 2, čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; garantované čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 a čl. 3 Dohovoru.

II.B. Okresný súd Bratislava I je povinný zaplatiť satisfakciu D. B. vo výške 5.000 EUR (pre opakované delikty III. ÚS 338/04, II. ÚS 375/10, rozsudok ESLP č. 22050/06) a Krajský súd Bratislava vo výške 10.000 EUR, obidva súdy v lehote 15 dní. V prípade omeškania súd súdy povinné zaplatiť úroky z omeškania vo výške 100 EUR denne za každý deň omeškania, od dňa povinnosti zaplatiť do zaplatenia.

II.C. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 14Co/142/2009-186 z dňa 28. 09. 2010 a vec vracia Okresnému súdu na dokončenie dokazovania a až potom rozhodnutiu.

II.D. Ústavný súd prikazuje konať Okresnému súdu bez ďalších prieťahov a bez porušovania základných práv D. B.“

V závere sťažnosti sťažovateľ taktiež požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom z dôvodu nepriaznivých majetkových pomerov.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáchoch (II. ÚS 92/05).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom

ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 244/2005 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 142/2009.

Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 19 C 244/2005 z 23. októbra 2008 zamietol návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal zaplatenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu proti Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 Co 142/2009 z 28. septembra 2010 tak, že ho v napadnutej časti potvrdil; doručeníím tohto rozsudku sťažovateľovi 16. novembra 2010 nadobudol rozsudok okresného súdu právoplatnosť.

Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súde doručená 3. marca 2011 (na poštovú prepravu podaná 26. februára 2011), pričom namietané konanie bolo právoplatne skončené 16. novembra 2010. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť bola ústavnému súde doručená zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania veci ústavný súd zistil, že v predmetnej veci sťažovateľ podal dovolanie, ktoré bolo doručené okresnému súde 22. novembra 2010. Keďže v súvislosti s predkladaním spisu dovolaciemu súde Občiansky súdny poriadok ukladá súde prvého stupňa určité úlohy, môžu aj v súvislosti s týmto postupom príslušného súdu vzniknúť priet'ahy, a to aj s intenzitou, ktorá by mohla signalizovať porušenie ústavou garantovaného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pre posúdenie tejto otázky bola relevantná doba konania od doručenia dovolania sťažovateľa okresnému súdu 22. novembra 2010 (4 mesiace), ktorá podľa ústavného súdu nesignalizuje reálnu možnosť existencie neprimeranej lehoty, a teda reálnu možnosť porušenia označených práv sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené je sťažnosť vo vzťahu k postupu okresného súdu súvisiacemu s predkladaním spisu dovolaciemu súdu zjavne neopodstatnená.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene, ako aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa vrátane posúdenia žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na konanie pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2011